

РЕШЕНИЕ

№ 372

гр. Пловдив, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20235001000382 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и сл. ГПК.

Повод за образуването му е изходяща от „В.Б“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С. бул. "Ц. ш." № *** с предишно наименование „Б. т. к.“ ЕАД въззвина жалба против постановеното по т. дело № 22/2022 г. по описа на Смолянския окръжен съд решение № 8 от 17.02.2023 г. в частите, с които е решено следното:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Б. т. к.“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С., бул. "Ц. ш." № *** против Община Ч., БУЛСТАТ **** иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца остатъка от цената по договора за неизпълнената част от същия /частично за периода 02.07.2020 г. - 07.07.2020 г. и още 46 месеца от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г./ в размер на общо 132 960 лв., претендиран на основание чл. 8.1.4 от Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч..

ОСЪЖДА „Б. т. к.“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С., бул. "Ц. ш." № *** да заплати на Община Ч., БУЛСТАТ **** направените от нея разноски в размер на общо

3 832, 12 лв.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваната част, поискана е отмяната му и постановяване на друго уважаващо иска.

Насрещната страна е изразила становище за неоснователност на същата.

Съдът след като се запозна с акта предмет на обжалване и събраните доказателства намери за установено следното:

На 12.04.2022 г. в Смолянския окръжен съд е постъпила изходяща от „Б. т. к.“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С. искова молба против Община Ч..

В обстоятелствената част на същата се споменава, че на 16. 12. 2018 г. ищецът в качеството му на изпълнител и ответника в качеството му на възложител, сключили договор за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч.. Той бил със срок от 60 месеца, считано от приемане на услугата. Същото било удостоверено с протокол от 08.05.2019 г.

С договорът общината се задължила да плаща месечна цена в размер на 2 880 лв. с ДДС. Същата от самото начало била плащана със закъснение. Това наложило на 22.11.2019 г. да се изпрати покана, с което тя да се уведоми, че услугата на основание чл. 90 от ЗЗД се ограничава, че са налице основания за прекратяване на договора поР. виновното му неизпълнение от ответника и предпоставки за заплащане на обезщетение поради това.

Неизпълнението от страна на общината продължило, като наред с това тя изпратила писмо изх. № ***/10.12.2019 г.. В него се сочело, че според нея договорът е прекратен поради неизпълнение от страна на БТК и поради това, че изпълнението му вече е станало безполезно. По този повод в исковата молба от страна на ищеца е посочено, че това писмо не е довело до прекратяване на договора с оглед липсата на посочване в него в какво се изразява неизпълнението от страна на БТК. Споменава се и че в него не бил предоставен срок за отстраняване на твърдяното нарушение, както и че след преговори страните постигнали съгласие да се предоставя услугите. В потвърждение на това се сочи, че ответника извършил и де частични плащания през януари на 2020 г.

По-надолу в ИМ се казва, че от февруари 2020 г. плащанията отново спрели. Едва на 04.05.2020 г. била платена 1 месечна вноска от дължими

такива за 5 месеца. Последвали нови разговори. Те не само, че не довели до положителна развръзка, но след тях било изпратено ново писмо изх. № ***/11.05.2020 г.. В него общината отново говорела за прекратяване на договора.

Това й поведение принудило ищецът да отправи предизвестие за прекратяване на договора. То било получено от насрещната страна на 02.06.2020 г., като в предоставения срок не са постъпили плащания и договорът следвало да се счита прекратен от 02.07.2020 г.

По този повод ищецът твърди, че в негова полза възникнало право на обезщетение за претърпени преки вреди, включващи:

1. задълженията, неплатени до датата на прекратяване на договора в размер на 17 024, 65 лв. с ДДС за периода 08.01.2020 г. - 02.07.2020 г., от които 224, 65 лв. лихва за забава за периода 08.12.2019 г. - 07.06.2020 г., съгласно Фактури №№ *** /*** г., ***/ *** г., ***/ *** г., ***/ *** г., ***/ *** г. и ***/ *** г. /в пропорционална част за периода до 02.07.2020 г./ и

2. дължимия остатък от цената на договора за неизпълнената от него част в размер на 132 960 лв. на база цената от 2 880 лв. с ДДС за оставащите 46 месеца от срока на договора за периода от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г. и частична месечна цена в размер на 480 лв. за периода 02.07.2020 г. - 07.07.2020 г.

Споменава се, че описаните по- горе суми били частично начислени в Кредитно известие № ***/ 08. 12. 2020 г. С него на общината бил даден срок за плащане, но тя с писмо изх. № ***/30.12.2020 г. отказала същото.

С оглед на отказа ищецът завел иск срещу Община Ч. за заплащане на главницата по Фактури №№ ***/*** г. и ***/*** г.. По него било образувано гр. дело № 38/2021 г. по описа на Районен съд Ч.. С Решение № 29/16.08.2021 г., потвърдено с Решение № 236/2021 г. по в. гр. дело № 386/2021 г. по описа на См ОС искът бил уважен. Това обаче не довело до споразумение за остатъка от дълга.

На база изложеното с исковата молба е отправено искане за осъждане на ответника да плати на ищеца следните суми:

1. 11 659, 97 лв. по неплатени фактури №№ ***/*** г., ***/*** г., ***/*** г. и ***/*** г. /последната намалена с 480 лв. за периода 02.07.2020 г. до

07.07.2020 г./ и

2. 132 960 лв. обезщетение за пропуснати ползи от 2 880 лв. с ДДС за оставащите 46 месеца от срока на договора за периода от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г. и частична месечна цена в размер на 480 лв. за периода 02.07.2020 г. - 07.07.2020 г.

С отговора ответникът е изразил становище за неоснователност на исквете. В подкрепа на същото, той не оспорва сключването с ищеца на договор № *** от 06.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч.. Сочи, че по своята правна същност същият е разновидност на договор за изработка. В тази връзка са очертани характеристиките на договори от този тип, вкл. правата и задълженията на страните по същите. Направен е извод, че правната квалификация на предявените иски в случая е чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД. На тази база е посочено, че основателността им е обусловена от това ищецът да установи наличието на сключен договор за изработка, изпълнението на възложената по същия работа и приемането ѝ от възложителя.

С оглед на това е повторено, че не се оспорва сключването на договора от 06.12.2018 г. и че по него, ищецът се задължил да изгР. система за електронно наблюдение на територията на Община Ч.. Сочи се, че отправеното от ищеца ценово предложение довело до сключване на сделката, касаело заплащане на месечна такса за поддържане на изградената електронна система за наблюдение, т.е. заплащане на такса поддръжка на системата за срока на договора. Сочи се в тази връзка били извършвани всички плащания на база така постигната договореност и липсвали доказателства, че се дължат каквито и да е суми по договора.

Посочено е и че от представените по делото доказателства нищо не установявало изпълнение на поетите от възложителя задължения по договора, т.е. че е изправна страна и че е предоставяла каквато и да е услуга по договора. В тази връзка е споменато и за липсата на доказателства за приемане на възложената с договора работа.

Наред с това са направени и възражения, че клаузи от договора противоречат на чл. 226, ал.4 от Закона за електронните съобщения, в който се предвиждало, че предприятията предоставящи електронни съобщителни

услуги предлагали на потребителите възможност за сключване на договор с първоначален срок не по- дълъг от две години. В тази връзка е посочено, че клаузата на процесния договор в частта касаеща действието му над споменатите 24 месеца е нищожна.

Възразено е и че материализираната в чл. 8.1.4 от договора уговорка, че при всяко прекратяване на договора без това станало факт по вина на изпълнителя, възложителят следва да възстанови всички разходи равняващи се на общия размер на офериранияте цени оставащи за изплащане до изтичане срока на договора е нищожна поради противоречието ѝ с добрите нрави. В подкрепа на това е посочено, че уговореното в същата вземане има неустоечен характер, а вземането за абонаментни вноски за поддръжка при отпаднало действие на договора нарушавало принципа за справедливост.

Наред с това е посочено, че договорът е развален от общината поради неизпълнение на поетите от изпълнителя задължения.

Препис от отговора е изпратен на ищеца, но ДИМ респективно отговор на същата не са подавани.

Така след събиране на поисканите от страните и относими към спора доказателства се е достигнало и до постановяване на решението предмет на обжалване.

С него от страна на съда е прието, че между страните е имало породено от сключения на 16.12.2018 г. между страните договор за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч. облигационно правоотношение, което обаче било прекратено поради разваляне на договора считано от 02.07.2020 г.

На тази база е формиран извод, че до 02.07.2020 г. за ответника било налице задължение да заплаща дължимото по договора възнаграждение. Размерът на същото с оглед представените по делото доказателства и приетата ССчЕ за периода 08.03.2020 г. - 02.07.2020 г. е определен общо на 11 040 лв. с ДДС. Съответно за тази сума е била уважена и претенцията за заплащане на дължимото възнаграждение до прекратяване на договора. Наред с нея е присадена и сумата от 37, 60 лв. лихва за забава за периода от 08.05.2020 г. до 07. 06.2020 г.

Претенцията за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи на основание чл. 8.1.4 от договора в размер от 132 960 лв. равняващи се на сбора

от месечното възнаграждение считано от датата на прекратяването му на 02.07.2020 г. до 08.05.2024 г. съответно е отхвърлена.

По този повод См ОС на първо място е посочил, че така постигната договорка няма характер на неустойка по причина, че уговореното с нея обезщетение не е определено по размер. В подкрепа на това е подчертано, че същото е обусловено от направените с оглед изпълнение на поръчката разходи. Те според съда подлежат на доказване по вид и размер, а това е пречка да се приеме, че по отношение на тази уговорка е приложим чл. 92 от ЗЗД. Наред с това са изложени в мотиви, че същото няма присъщата на неустойката обезщетителна, обезпечителна и санкционна функция.

Независимо от това с оглед на факта, че с тази клауза се определя размер на дължимо обезщетение при договорно неизпълнение е направен извод, че и за нея може да се преценява дали противоречи на добрите нрави или не.

В тази връзка е прието, че такова противоречие е налице поради това, че има разлика между договорената гаранция обезпечаваща изпълнението на договора от страна на изпълнителя и договореното обезщетение при неизпълнение на задълженията на възложителя, което за разликата от гаранцията която е 3 % от общото възнаграждение можело да достигне до 100 % от същото.

Посочено е също, че срокът на просения договор от 60 месеца е в противоречие с разпоредбата на 226, ал. 4 от ЗЕС, според която предприятията, предоставящи електронни съобщителни услуги, предлагат на потребителите възможност за сключване на договор с първоначален срок не по-дълъг от две години. На тази база е прието, че процесният е следвало да е със срок от 24 месеца до 08.05.2021 г., а не до 08.05.2024 г., което правило нелогична претенцията за заплащане на обезщетение равняващо се месечно възнаграждение за срок от 46 месеца.

На последно е място е споменато, че според уговорката постигната в чл. 8. 1. 4 от договора обезщетението е обусловено от направените от ищеца и неплатени от възложителя по договора разходи за изпълнение на поръчката. Те подлежали на доказване, което по делото не било сторено.

Недоволен от решението в отхвърлителната му част е останал ищецът и е подал жалба срещу тази част от същото.

Първоначално по нея е било образувано в.т. дело № 267/2023 г. по описа на ПАС. Производството по същото е било прекратено и делото ведно с това на См ОС е било върнато на първоинстанционния съд за подписване от съдията на постановените от този съд разпореждания, определения, решението, както и протоколите от откритите съдебните заседания.

Това е било сторено и по повод на споменатата жалба е било образувано настоящето дело.

В същата на първо място е посочено, че изложените от См ОС мотиви за обосноваване неоснователността на иска базиращи се на сравнения между договорените размери на гаранцията за изпълнение и дължимото обезщетение за разваляне на договора поР. неизпълнение, респ. тези за противоречие на клауза от процесия договор с разпорежба на чл. 226, ал. 4 от ЗЕС били абсолютно неотнормими към настоящия правен спор, а и неправилни. Изложени са и аргументи в подкрепа на тези изводи.

Оспорен е и извода на См ОС, че постигнатата в договора уговорка за заплащане на претендираното с иска обезщетение за неизпълнение противоречала на добрите нрави. В тази връзка са изложени доводи за неправилността на същия, а и такива, че търсеното обезщетение е изцяло съобразено с разпорежбата на чл. 82 ЗЗД и вида и характера на възложената по договора работа и претърпените вреди от развалянето му.

С оглед разпорежбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

По повод на тази преценка ПАС намира за нужно да посочи, че едно решение е невалидно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност, т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице и за нищожност не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от

съдържанието на чл. 270, ал.3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и когато спорът е разгледан от некомпетентен съд, т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая с исковата молба от страна на ищеца се твърди наличието на едно неизпълнено от ответника към него парично задължение, което сочи, че предявената осъдителна искова претенция за същото е допустима. Съдът от своя страна се е произнесъл в решението на база наведените в исковата молба факти и обстоятелства.

Всичко това прави постановления от него съдебен акт допустим, което налага с оглед чл. 271 от ГПК да се разгледа спорът за съществуване на вземането по същество и на тази база да се формира извод за правилност или неправилност на обжалваното решение на първоинстанционния съд.

Ищецът според изложеното в обстоятелствената част от исковата молба характеризира вземането, за което спорът е пренесен пред ПАС като такова за обезщетение за претърпените от него вреди от развалянето поР. неизпълнение на сключения между него и ответника Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч.. Размерът на търсеното обезщетение е определен на 132 960 лв. представляващи пропуснати ползи от невъзможността ищецът да получава дължимото се месечно възнаграждение за целия срок на договора, т.е. за времето от развалянето му на 02.07.2020 г. до 08.05.2024 г. Съответно е посочено, че договореност за плащане на тази ума е постигната в разпоредбата на чл. 8.1.4 от договора.

Във връзка с преценка основателността на тази искова претенция е нужно да се спомене, че в чл. 79, ал.1 от ЗЗД е казано, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение.

От тази разпоредба на ЗЗД е ясно, че при виновна невъзможност за изпълнение на едно договорно задължение изправната страна може да иска от неизправната изпълнение ведно с обезщетение за забава. В случаите, при които обаче изпълнението на задължението е невъзможно за изправната

страна е налице възможност да търси обезщетение вместо изпълнение, т.н. компенсаторно обезщетение, което представлява пълната стойност на неизпълнената от длъжника престация плюс обезщетение и на другите вреди причинени му от факта, че не е получил реално изпълнение на дължимото. В този случай изправна страна не се освобождава от своята насрещна престация и дължи същата.

Другата възможност за изправната страна при невъзможност за изпълнение на дължимата му се по договора престация от насрещната страна е да се позове на погасяване на своето задължение към същата и да не го изпълни.

Тя може и да развали договора, както и да претендира обезщетение за евентуалните вреди от неосъщественото реално изпълнение. В този случай не може да се търси стойността на насрещната престация, а може да се иска връщане на даденото по вече развалия договор в случаите, при които с оглед чл. 88 ЗЗД развалянето има обратно действие плюс споменатите вреди.

Във връзка с преценката за основателност на исковата претенция е нужно да се спомене, че с чл.1.1 от договора ответникът е възложил на ищеца изграждане на система за електронно наблюдение. Същата според чл. 1.2 е следвало да бъде въведена в експлоатация в срока по чл. 2.2 от договора и поддържана от изпълнителя за срок от 60 месеца считано от датата на приемането ѝ. По отношение на поддръжката в този договорен текст е подчертано, че включва ремонт и/или замяна на дефектирали камери и техническите средства посочени в Приложение № 1 от договор в срок от 7 дни от получаване на сигнала за техническия проблем, което е за сметка на изпълнителя.

В чл.2.2. страните са се договорили, че договорът влиза в сила от подписването му, както и че срокът за предоставяне на услугите по същия е 60 месеца от подписване на приемо - предавателния протокол за приемане на системата от възложителя. В чл. 2.3 пък е посочено, че срокът за изграждане на системата е 60 работни дни от подписване на договора.

Цената и начина на плащане са определени от страните в раздел III на договора. В чл. 3.1 се говори за общата стойност за изпълнение на договор от 144 000 лв. без ДДС/172 000 лв. с ДДС/. В т.3.2. е конкретизиран начина на образуване на тази цена. Споменато е, че цената на еднократната такса за

активиране на електронната система за наблюдение е 0 лв., а цената на месечната абонамента такса за поддържане на същата от 2 400 лв. на месец без ДДС или 2880 лв. с ДДС.

Посочено е още, че цените на стоките и услугите са определени на база ценовото предложение неразделна част от договора, а плащането на цената ще става ежемесечно след приключване на отчетния период в 15 дн. срок от издаване на фактурата.

Самото ценово предложение се намира на стр. 124 от настоящето дело. В него ищецът е посочил, че предметът на обществената поръчка, по която кандидатства е „изграждане на система за електронно наблюдение на територията на община Ч.“. Предложил е да изпълни предмета на обществената поръчка за цена в общ размер от 144 000 лв. без ДДС, като е направил и спомената разбивка от 0 лв. такса за активиране и 2 400 лв. без ДДС на месец такса за поддържане.

Тази месечна такса умножена с посочения по- горе срок на договора от 60 месеца сочи, че общо дължимите месечни такси се равняват на договорената обща цена на предмета на обществената поръчка, т.е. на договора.

Буквалния прочит на споменатите тестове от закона би следвало да доведе до извод, че страните са уговорили заплащане на възнаграждение за извършените действия по поддържане на системата. Те обаче според чл. 1.2 от договора са за сметка на изпълнителя. От друга страна според чл. 1.1. на договора, предметът на същия изрично е определен на „изграждане на система за електронно наблюдение“. Това съотнесено с казаното в ценовото предложение за цена на предмета на обществената поръчка от 144 000 лв. без ДДС води до извод, че същата касае именно действията по изграждане на системата, а уговорките за месечно плащане независимо от начина, по който са охарактеризирани от страните реално са такива за разсрочване възнаграждението за свършената работа, т.е. с тях е уговорено то да стане факт не при приемане на работата, а на равни месечни вноски в срока на договора.

Казаното по - горе води до извод, че с процесния договор ищецът се е задължил да изработи /изгради/ система за електронно наблюдение за сумата от 144 000 лв. без ДДС платима на равни месечни вноски, както и да

поддържа същата след изграждането безвъзмездно за срок от 60 месеца.

Описаното по-горе съдържание на чл. 1.1 и 1.2 от договора от своя страна изключва извода за приложимост на разпоредбите на Закона за електронните съобщения по отношение на същия. Това е така по простата причина, че съгласно чл. 1, ал.2 от този закон, електронните съобщения се осъществяват чрез пренасяне, излъчване, предаване или приемане на знаци, сигнали, писмен текст, изображения, звук или съобщения от всякакъв вид чрез проводник, радиовълни, оптична или друга електромагнитна среда. Това и факта, че в процесния договор са говори за изграждане на система за електронно наблюдение, а не за извършване от ищеца на някое от действията посочени в чл. 1, ал.2 на ЗЕС говори, че в случая той е приложим.

Реално с процесния договор изпълнителят е поел задължение по отношение на възложителя да извърши определени физически действия за изработване и поддържане на система за електронно наблюдение и по отношение на него са приложими правилата на чл. 258 и сл. от ЗЗД. Задължението за изработка на системата безспорно е такова, което не може да се охарактеризира като такова за периодично или продължително изпълнение. Не така стоят нещата по отношение на задължението за поддържане на същата за период от 60 месеца. Това от своя страна е от значение при разрешаване на въпроса за последиците от твърдяното разваляне на договора с оглед чл. 88 от ЗЗД.

Към настоящия момент обаче този въпрос няма как да бъде обсъждан по простата причина, че е разрешен със СПН от влезлите в сила решения по гр. дело № 38/2021 на Чепеларския районен съд и това по т. дело № 22/ 2022 г. на Смолянския окръжен съд. С тях е присъдено заплащане на дължимото от ответника възнаграждение по процесния договор за периода до 02.07.2020 г., когато договорът бил развален от страна на изпълнителя поради виновеното неизпълнение на задължението за плащане на договорените месечни вноски от страна на възложителя, което изключва да се говори за обратно действие на развалянето.

Тук за яснота следва да се посочи, че в този смисъл е и постигната в разпоредбата на чл. 8.1.4 от договора уговорка, която ищецът счита за обезщетителна. С нея страните са се разбрали, че при преустановяване действието на договора по причини различни от виновеното неизпълнение от

страна на изпълнителя, възложителят следва да заплати направените от този изпълнител разходи за изграждане на системата, които са останали незаплатени. С тази договорка за ПАС в действителност страните са се разбрали, че при преустановяване действието на договора на някое от посочените по-горе основания за ответника възниква задължение да заплати сума равняваща се на неплатената част от разсрочената цена за изработване на системата за електронно наблюдение. Тази разпоредба е съобразена с чл. 266, ал.1, изр. 1 от ЗЗД, а и с чл. 267, ал.1 от ЗЗД, който следва да намира приложение и при развалянето на договор за изработка в момент, при който част от възложените работи са приети от възложителя.

Това изключва възможността да се говори за нищожност на тази уговорка поради противоречието ѝ с добрите нрави.

В хода на тези разсъждения исковата претенция на ищеца би следвало да се приеме за основателна. В случая обаче съдът се изразява условно по простата причина, че в този случай изработеното следва да остане в собственост на ответника. По конкретния казус обаче това не е така при условие, че от приложения на стр. 126 от делото на СМ ОС протокол е видно, че изградената система е демонтирана и предадена на изпълнителя. Това води до извод, че между страните по този договор е постигнато допълнително споразумение след сключването му, че след неговото разваляне ответникът не ще заплаща остатъка от дължимото възнаграждение, а ще върне системата на изпълнителя.

Това прави искът неоснователен и налага отхвърлянето му.

Такъв е и крайният извод на СМОС и решението му следва да се потвърди, но по изложените от ПАС съображения.

Неоснователността на въззивната жалба налага и осъждането на жалбоподателя да заплати на Община Ч. и направените от нея в производството пред ПАС разноски за адвокат в размер на 4 500 лв.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 22/2022 г. по описа на Смолянския окръжен съд решение № 8 от 17.02.2023 г. в частите, с които е

решено следното:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Б. т. к.“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С., бул. "Ц. ш." № *** против Община Ч., БУЛСТАТ **** иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца остатъка от цената по договора за неизпълнената част от същия /частично за периода 02.07.2020 г. - 07.07.2020 г. и още 46 месеца от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г./ в размер на общо 132 960 лв., претендиран на основание чл. 8.1.4 от Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Ч..

ОСЪЖДА „Б. т. к.“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С., бул. "Ц. ш." № *** да заплати на Община Ч., БУЛСТАТ **** направените от нея разноски в размер на общо 3 832, 12 лв.

ОСЪЖДА „В.Б“ ЕАД, ЕИК ***, гр. С. бул. "Ц. ш." № *** с предишно наименование „Б. т. к.“ ЕАД на Община Ч., БУЛСТАТ **** направените от нея в производството пред ПАС разноски за адвокат в размер на 4 500 лв.

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____